மகட்பாற்காஞ்சிப் பாடல்கள் - ஒரு பகுப்பாய்வு

An Analytical Study of the Songs of *Makatpaarkaanjiththurai*

முனைவர் ச.கண்மணி கணேசன் / Dr. S.Kanmani Ganesan [1]

Abstract

This paper is an analytical study of the twenty songs in *Puranaanooru*; which belong to the subdivision *Makatpaarkaanji*. The subject matter in the songs need to be studied in detail to know the social history of the early Tamils. This attempt throws light in the plurality and division in the Dravidian society; the fight for supremacy amongst the *venthar* and *velir* and the part played by *kizhars* the native people of the Tamil land. The twenty songs form the primary sources and the other lyrics in the eight anthologies form the secondary sources. It is evident that out of the total; 70% of the Chieftains were demanding the girls for themselves are *Venthar* and 10% of them are warriors. The remaining are left unidentifiable. 70% of the girls demanded are the daughters of *velirs*; 10% of them are daughters of the downtrodden venthar and 5% of them are daughters of the *kizhars*. The remaining are unidentifiable. All the velirs, downtrodden venthar and the *kizhars* were reluctant to give their daughters in marriage to the *venthars*. To prove their supremacy the *venthar* did not hesitate to set ablaze the paddy fields and their hamlets.

Date of submission: 2019-05-07
Date of acceptance: 2019-06-10
Date of Publication: 2019-07-30

Corresponding author's
Name: Dr. S.Kanmani Ganesan
Email: kanmanitailskc@gmail.com

Key Words: Puranaanooru, Makatpaarkaanji; Venthar; Velir, Kizhars.

முன்னுரை

புறநானூற்றில் இருபது மகட்பாற்காஞ் சித்துறைப் பாடல்கள் உள்ளன (*பா.336355*). அவற்றுள் எட்டுப் பாடல்கள் சிதைந்த நிலையில் கிடைத்து உள்ளன (அவையும் நமக்குத் துணை செய்யக் கூடியவையே). அவற்றை நுணுகிப் பயிலும் போது அப்பாடற் செய்திகள் பல வரலாற்று உண்மைகளைத் தம்முள் பொதிந்து வைத்து உள்ளமை தெளிவாகிறது. அவ்வுண்மைகள் சங்க காலச் சமூக வரலாற்றை எழுதப் பேருதவியாய் இருக்கக்கூடியவை.

இக்கட்டுரை அவ்இருபது பாடல்களின் தொகுப்பைப் பகுத்தும் வகுத்தும் விளக்க முற்படுகிறது. இருபது பாடல்களும் முதல்நிலைத் தரவுகளாய் அமைய பிற சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் துணைநிலை ஆதாரங்களாம்.

பெண்ணை விழைவோர்

வேந்தர்களும், பிற வீரர்களும் விரும்பிப் பெண் கேட்பதாக மகட்பாற் காஞ்சித் துறைப்பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. நான்கு பாடல்களில மட்டும் பெண் கேட்போர் யார் என்ற தகவல் குறிப்பு ஏதும் இல்லை.

வேந்தர் பெண் கேட்டல்

பதினான்கு பாடல்களில் வேந்தர் பெண் கேட்கின்றனர் என்னும் குறிப்பு; அவர்களை நேரடியாகச் சுட்டியோ, அல்லது அவர்களது மாலை, முரசு, நாற்படை ஆகியவற்றைக் குறிப்பாகச் சுட்டியோ அமைந்து உள்ளது.

"வேட்ட வேந்தனும் வெஞ் சினத்தினனே"(பா 336 அடி 1)'

"வருத லானார் வேந்தர்"(பா 337 அடி 16)

---

[1] The author is a retired Principal of an autonomous college in Tamil Nadu, India. kanmanitailskc@gmail.com

"வேம்பும் ஆரும் போந்தையும் மூன்றும்

மலைந்த சென்னியர் அணிந்த வில்லர்

கொற்ற வேந்தர் வரினும்"(பா 338 அடி 68),

"முறஞ்செவி யானை வேந்தர்"(பா 339 அடி 13),

"வேந்து குறையுறவுங் கொடாஅன்"(பா 341அடி 1),

"வந்தோர் பலரே வம்ப வேந்தர்"(பா 345 அடி 7),

"..வேந்தர்

வினைநவில் யானை பிணிப்ப"(பா 347 அடி. 1011),

"நிழல்தொறும் நெடுந்தேர் நிற்ப வயின்தொறும்

செந்நுதல் யானை பிணிப்ப"(பா 348 அடி 89),

"கடிய கூறும் வேந்தே"(பா 349 அடி 2),

"படுமழை உருமின் இரங்கு முரசின்

கடுமான் வேந்தர்"(பா 350 அடி 45),

"வென்றெறி முரசின் வேந்தர்"(பா 351 அடி 56)

"கூறிவந்த மாமுது வேந்தற்கு"(பா 353 அடி 12),

"அரைசு தலைவரினும் அடங்கல் ஆனா"(பா 354 அடி 1),

"கண்ணார் கண்ணிக் கடுமான் கிள்ளி"(பா 355 அடி 5)

முதலிய மேற்கோள்கள் வேந்தரை நேரடியாகவோ; அல்லது அவர்களது வேம்பு, ஆர், பனம்பூமாலைகள், முரசு; யானை, தேர், வில்வீரர் முதலிய படை எதையேனும் வருணித்தோ; குறிப்பாகச் சுட்டியோ அமைந்துள்ளன. எனவே பெண் கேட்டோர் வேந்தர் என்பது ஒருதலை.

வீரர் பெண் கேட்டல்

இரண்டு பாடல்கள் பிற வீரர் பெண் விழைவதாக அமைந்துள்ளன. தொடரும் பாடலில்,

"அணித்தழை நுடங்க ஓடி மணிப்பொறிக்

குரலங் குன்றி கொள்ளும் இளையோள்

மாமகள்...............................

யார்மகள் கொல்என வினவுதி கேள்நீ"(பா 340)

என்று விளித்துப் பாடுவது யாரோ ஒரு தலைவனைத் தானே அன்றி வேந்தரை இல்லை. சிதைந்திருக்கும் இப்பாட்டில் ஐயத்திற்கும் இடமில்லை. இதேபோல் அரிசில் கிழார் தன்னிடம் வினவும் வீரனைப் பார்த்துப் பாடுங்கால்,

மயிலைக் கண்ணிப் பெருந்தோட் குறுமகள்

ஏனோர் மகள்கொல் இவளென விதுப்புற்று

என்னோடு வினவும் வென்வேல் நெடுந்தகை"(பா - 342)

எனக் கேட்டு அவள் தந்தை வேந்தரோடும் மறுத்துப் போரிடுவதைத் தொடர்ந்து சொல்கிறார். 'வென்வேல் நெடுந்தகை' என்னும் தொடர் அவன் வீரன் என்பதைப் புலப்படுத்துகிறது.

பெண்ணைப் பெற்றோர்

வேளிரிடம் மகட்கொடை நேரும் பாடல்கள் பதினான்கு. நலிந்த வேந்தரிடம் மகட்கொடை நேரும் பாடல்கள் இரண்டு உள்ளன. கிழாரிடம் மகட்கொடை நேரும் பாடல் ஒன்று உள்ளது. எஞ்சிய நான்கு பாடல்களில் யாரிடம் மகட்கொடை நேர்கிறார்கள் என்ற செய்தி இல்லை.

வேளிரிடம் மகட்கொடை நேர்தல்

வேளிர்க்குரிய அடையாளமாக அமைவது நெல்/ வயல்/ செறுவும் ஓரேயிலும் ஆகும். பதின்மூன்று மகட்பாற்காஞ்சித் துறைப் பாடல்களில் பெண்ணைப் பெற்றோர் வேளிர் என்பதைக் குறிக்குமுகமாக வயல்வளம் இடம் பெற்றுள்ளது. அவையாவன:

"காய்நெற் கவளம் தீற்றிக் காவுதொறும்"(பா 337 அடி 14),

"பிணங்கு கதிர்க் கழனி நாப்பண் ஏமுற்று "(பா 338 அடி 10),

"பைந்தழை துயல்வரும் செறுவில்"(பா 339 அடி 9),

"கரந்தையம் செறுவிற் பெயர்க்கும்"(பா 340 அடி 8),

"மென்புல வைப்பின்இத் தண்பணை ஊரே"(பா 341 அடி 19)

"தண்பணைக் கிழவன் இவள் தந்தையும்"(பா 342 அடி 11),

"செந்நெ லுண்ட பைந்தோட்டு மஞ்ஞை"(பா 344 அடி 1),

"பன்னல் வேலி இப்பணை நல்லூரே"(பா 345 அடி 20),

"வெண்ணெல் அரிஞர் தண்ணுமை வெரீஇ"(பா 348 அடி 1),

"ஏமஞ்சால் சிறப்பின் இப்பணை நல்லூரே"(பா 351 அடி 12)

"வெண்ணெல் வேலி"(பா 352 அடி 9)

"குன்றுகண் டன்ன நிலைப்பல் போர்பு

"நாட்கடா அழித்த நனந்தலைக் குப்பை"(பா 353 அடி 8.9)

"வயலமர் கழனி வாயிற் பொய்கை"(பா 354 அடி 4)

மேற்சுட்டிய பதின்மூன்று புறப்பாடல்களில் வயல்வளம் இடம்பெறுவது போலவே பிற சங்க இலக்கியங்களும் வேளிரைச் சுட்டும் போதெல்லாம் அவர்கள் விளைவித்த நெல் அல்லது கழனி ஆகியவற்றுடன் தொடர்புறுத்தியே பேசுகின்றன.

"பழம்பல் நெல்லின் வேளூர்" (அகநானூறு - 166)

எனும் அடி பழைய நெல்லின் மிகுதியை வேளிர் ஊருடன் சேர்த்துப் பேசுகிறது.

"கழனி காவலர் கடுநந்து உடைக்கும்

தொன்றுமுதிர் வேளிர் குன்றூர்" (நற்றிணை 280)

இது வேளிரது குன்றூரின் கழனி காவலர்; பழன யாமையின் முதுகில் நத்தையை உடைத்து உண்டமையைக் காட்சிப்படுத்துகிறது.

"......................... தொன்முதிர் வேளிர்

குப்பை நெல்லின் முத்தூறு" *(புறநானூறு 24)*

இவ்வடி வேளிர் முத்தூற்றில் குவித்து வைத்திருந்த நெல்லைக் கண் முன்னர் கொண்டு வருகிறது.

வேளிர் ஓரெயில் கொண்ட குறுநில மன்னராக மூன்று மகட்பாற்காஞ்சித் துறைப் பாடல்களில் சுட்டப்படுகின்றனர்.

"...............................வண்தோட்டுப்

பிணங்குகதிர்க் கழனி நாப்பண் ஏமுற்று

உணங்குகலன் ஆழியிற் தோன்றும்

ஓரெயில் மன்னன்" (பா 338)

என அகழியும், காவற்காடும் இன்றி; ஓரெயில் கொண்டு நெல்வயல்களின் நடுவே வேளாண்மை செய்து ஆண்டவர் வேளிர்' என்று மேற்சுட்டிய புறநானூற்று மேற்கோள் புலப்படுத்துகிறது. கடல் நடுவே மிதக்கும் கப்பலைப் போல அவனது எயிலுடன் கூடிய மனை நெற்கழனிகளுக்கு நடுவே தோற்றம் அளித்தது என்கிறார் புலவர். பரணரும் வேளிரின் எயிலைப் பற்றிப் பாடுங்கால்,

"எழுவிட்டமைத்த திண்ணிலைக் கதவின்

அரைமண் இஞ்சி நாட்கொடி நுடங்கும்"(பா 341)

என்றே புனைகிறார். கணைய மரத்தைக் குறுக்கிட்டமைத்த திண்ணிய நிலையை உடைய கதவையும், அரைத்த மண்ணாலமைந்த மதிலையும், வெற்றி பெற்ற நாளில் எடுத்த(காலம் முழுதும் ஏற்றும் கொடி அன்று.) கொடியையும் உடையது என்பது அந்தப் புறப் பாடலின் பொருள். அங்ஙனமே,

"..பருந்து உயிர்த்து

இடைமதிற் சேக்கும் புரிசைப்

படைமயங்கு ஆரிடை நெடுநல் ஊரே "(பா 343)

எனும் பாடலடிகளில் அகழியோ, காவற்காடோ கொத்தளம் பற்றிய குறிப்போ இல்லை. பருந்து இளைப்பாறும் மதில் இருக்க; படை ஏந்திய மறவர் அரிய வழிகளில் நின்றே காவல் காத்தனர் என்கிறது புறநானூறு.

அகநானூறிலும் வேந்தர் ஒன்றுகூடித் தோற்கடித்த குறுநிலமன்னர் ஒரெயிலுடன் கூடிய மனைகளில் வதிந்தமை தலைவியின் துயில் துறந்த நிலைக்கு உவமையாகிறது.

"..வென்வேல்

அண்ணல் யானை அடுபோர் வேந்தர்

ஒருங்ககப் படுத்த முரவுவாய் ஞாயில்

ஓரெயில் மன்னன் போலத்

துயில் துறந்தனள் "(அகம். பா 373)

எனும் பாடற்பகுதி காண்க.

நலிந்த வேந்தரிடம் மகட்கொடை நேர்தல்

தன் பழம்பெருமை குன்றிய வேந்தரிடம் மகட்கொடை நேர்ந்ததற்கு அடையாளமாக அப்பாடல்களில் அவர்களது தூர்ந்த அகழியும், சிதைந்த கொத்தளமும் வருணிக்கப்பட்டுள்ளன.

"மதிலு ஞாயி லின்றே கிடங்கும்

நீஇ ரின்மையிற் கன்று மேய்ந்து உகளும் "(பா 355 அடி12)

எனும் அடிகள் வலுவிழந்த கோட்டையைக் காட்டுகின்றன. எனவே அக்கோட்டையின் வேந்தன் தன் பொருளாலும் வலிமையாலும்

சோர்ந்துள்ளான்; அவனிடம் கடுமான்கிள்ளி மகட்கொடை நேர்கிறான் எனல் பொருந்தும். இதே போன்று,

"தூர்ந்த கிடங்கின் சோர்ந்த ஞாயிற்

சிதைந்த இஞ்சிக் கதுவாய் மூதூர்"(பா 350 அடி 12)

எனத் தொடங்கும் பாடலிலும் தன் திறன் குன்றிய வேந்தனிடம் மகட்கொடை நேரும் கடுமான் வேந்தன் குறிப்பிடப்படுகிறான்.

கிழாரிடம் மகட்கொடை நேர்தல்

திணைமாந்தராகிய கிழாரிடம் மகட்கொடை நேரும் பாடல் ஒன்று உள்ளது. பெருஞ்சிக்கல் கிழான் மகண்மறுத்ததாக மதுரை மருதனிள நாகனார் பாடியுள்ள பாடல் கையிலிருக்கும் வேலைக் கொண்டு நெற்றி வியர்வையைத் துடைக்கும் வேந்தனைக் காட்சிப்படுத்துகிறது.

"நுதிவேல் கொண்டு நுதல்வியர் துடையாக்

கடிய கூறும் வேந்தே தந்தையும்

நெடிய வல்லது பணிந்து மொழியலனே "(பா 349 அடி13)

என்று தொடங்கி எதிரெதிர் நிற்கும் வேந்தனையும், தன் சொல்லில் மறுப்பைப் பிடிவாதமாகக் காட்டும் கிழாரையும் வருணிக்கிறது.

பரிசமும் மறுப்பும்

பெண் கேட்கும் வேந்தர் மிகுந்த பொருளைப் பரிசமாகக் கொடுப்பினும் ஏற்றுக் கொள்ள வேளிர் தயாராக இல்லை என்று சுட்டியே அவர்கள் மகட்கொடை மறுப்பதைத் தெளிவாக்குகிறார்கள் புலவோர்.

முசிறித்துறை அளவு பொருளைக் கொடுத்துப் பெண் கேட்டாலும்; தன் பெண்ணுக்கு ஒப்பாரில்லை என்று முடிவு செய்து தன் பெண்ணைத் தரத் தந்தை மறுக்கிறான் எனும் பொருள்பட,

"முழங்கு கடன் முழவின் முசிறி அன்ன

நலஞ்சால் விழுப்பொருள் பணிந்துவந்து கொடுப்பினும்

புரையர் அல்லோர் வரையலள் இவளெனத்

தந்தையும் கொடான்"(பா 343)

எனப் பாடுகிறார் பரணர். அதேபோல உறையூரை ஒத்த செல்வத்தைக் கொடுத்தாலும் கொள்ள மறுக்கிறான் என்கிறார்.

"உறந்தை அன்ன உரைசால் நன்கலம்

கொடுப்பவும் கொளான் நெடுந்தகை" (பா 352)

என்ற அடிகள் நோக்கற்குரியன. மருதவளம் மிகுந்த ஊரோடு மிகுந்த பொருளையும் பரிசமாகக் கொடுக்க முன்வரினும் தன்மகளை மணம்செய்து கொடுக்காமல் போருக்குத் தயாராவதை,

"துறைநணி மருதத் திறுக்கு மூரோடு

நிறைசால் விழுப்பொருள் தருத லொன்றோ

....

பண்பில் ஆண்மை தருதல் ஒன்றோ" (பா 344)

என்ற அடிகள் சொல்லிச் செல்கின்றன. இதே கருத்துப்பட, "செல்வம் வேண்டார் செருப்புகல் வேண்டி"(பா 345) என்ற பாடல் அடியும் அமைந்துள்ளது.

பரணர் (புறம் 343-354), கபிலர் (புறம் 337), அரிசில்கிழார் (புறம் 342), அண்டர் நெடுங்கல்லினார் (புறம் 344-345), மதுரைப் படைமங்கமன்னியார் (புறம் 351), காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனார் (புறம் 353) முதலியோரின் பாடல்கள் வேந்தர்க்குப் பெண் கொடுக்க மறுத்த வேளிரைப் படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றன.

யாருக்கு உரியவள்?

"இரும்பனை அன்ன பெருங்கை யானை

கரந்தையஞ் செறுவிற் பெயர்க்கும்

பெருந்தகை மன்னர்க்கு வரைந்திருந் தனனே" (பா 340)

என்ற அடிகள் வேளிரின் மகள் யாருக்குரியவள் என்பதைத் தெளிவுறுத்துகின்றன. 'வேந்தனின் படையிலுள்ள கரிய பனை போலும் துதிக்கை உடைய யானையைத் தமது செறுவில் இருந்து பெயர்க்கும் பெருமை பொருந்திய மன்னனுக்கே தன் மகளை மணமுடித்துக் கொடுப்பான்' என்பதால் வேந்தருக்கும் குறுநில மன்னராகிய வேளிருக்கும் இடையில் இருந்த பகைமை உணர்ச்சியும்; அதிகாரப் போட்டியும் புலப்படுகின்றன. நாற்று நடுவதற்காக செய்நேர்த்தி செய்த வயலே செறு எனப்படும். வேந்தன் வேளிரின் வேளாண்மைக்கு இடையூறு செய்து; அவரது செறுவிற்கு அழிவு நேரும் வண்ணம் தன் யானைப்படையின் பலத்தைக் காட்டிப் பிடிவாதமாகப் பெண் கேட்பது; அவ்விருவருக்கும் இடையிலிருந்த வேற்றுமையையும், முடிந்தமட்டும் துணிந்து எதிர்க்கும் வேகத்தையும் காட்டுகின்றன. அதுபோல்,

"திருநயத் தக்க பண்பின் இவள் நலனே

பொருநர்க் கல்லது பிறர்க்கு ஆகாதே"(பா 342)

என்று பாடும் அரிசில் கிழாரும் வேந்தரை எதிர்த்து நிற்கும் வேளிர் மகளுக்கு வீரனே தகுந்த மணாளன் ஆக ஏற்றுக் கொள்ளப்படுவான் என்கிறார்.

மகட்கொடை மறுத்தலின் விளைவு

வேந்தர் விளைநிலங்களை பயனற்றுப் போகுமாறு அழிக்கத் தயங்கவில்லை. பொதுமக்களின் துன்பம், அழிவு பற்றி வேந்தர் கவலை கொள்ளவில்லை. வேளிரின் வயல்களையும், கிழாரின் ஊர்களையும் தீக்கிரை ஆக்கினர். தனது மேன்மையையும், முதன்மையையும் நிலைநாட்டப் பெண்கேட்டுப் போர் செய்தமை தெரிகிறது. போரும், அழிவும், பொதுமக்கட்குத் துன்பமும் தான் விளைவு என்று தெரிந்தும் வேளிரும், கிழாரும், நலிந்த வேந்தரும் மகண்மறுத்தனர்.

"களிறும் கடிமரம் சேரா சேர்ந்த

ஒளிறுவேல் மறவரும் வாய்மூழ்த் தனரே"(பா 336),

"கடுங்கண் யானை காப்பனர் அன்றி"(பா 337),

"படை தொட்டனனே குரிசில் ஆயிடைக்

களிறுபொரக் கலங்கிய தண்கயம் போலப்

பெருங்கவின் அழிப்பது கொல்லோ"(பா 341)

"கழிபிணம் பிறங்கு போர் படுகளிறு எருதா

வாள்தக வைகலும் உழக்கும்"(பா 342)

"வினைநவில் யானை பிணிப்ப

வேர் துளங்கின நம் ஊருண் மரனே"(பா 347),

"செந்நுதல் யானை பிணிப்ப

வருந்தின மன்னெம் பெருந்துறை மரனே"(பா 348)

என்ற அனைத்து மேற்கோள்களும் வேந்தனின் யானைப்படையால் நிகழ்ந்த இடையூறுகளைப் பெரிதும் பேசுகின்றன. யானை இறங்கக் கலங்கும் குளம் போல ஊர் கலங்கியது. யானையைக் கட்டிய மரங்கள் வேர் வெளியே தெரியும்படிப் பாழாயின. எருதுக் கூட்டம் போல யானைக்கூட்டம் அழிவைச் செய்ய பிணங்கள் மிகுந்தன. வேந்தர் ஒரெயிலில் ஏணி சார்த்திப் போருக்குத் துணிந்தமையை

"வாய்ப்பட இறுத்த ஏணி ஆயிடை

வருந்தின்று கொல்லோ ஞ்ஞ்...நெடுநல் ஊரே"(பா 343)

என்னும் மேற்கோள் பேசுகிறது. மக்கள் போர் நெருங்குவதால் வருந்தினர். வளமிக்க ஊர் தீக்கிரையாகிப் பாழாகும் என்று பின்வரும் பாடலடிகள் உரைக்கின்றன.

"புகைபடு கூரெரி பரப்பிப் பகை செய்து"(பா 344),

"என்னாவது கொல் தானே .... நல்லூரரே"(பா 345)

"புன்றலைப் பெரும்பாழ் செயும்இவள் நலனே"(பா 346)

"மரம்படு சிறுதீப் போல

அணங்காயினள் தான் பிறந்த ஊர்க்கே"(பா 349)

எனும் அடிகள் நோக்கற்குரியன. செருவாய் உழக்கிக் குருதி ஓட்டிப் போர் செய்வதால்(பா 353) "ஊர் கவின் அழியும்"(பா 354) என்று புறப்பாடல்கள் திட்டவட்டமாகக் கூறுகின்றன.

தொகுப்புரை

இருபது மகட்பாற்காஞ்சித் துறைப் பாடல்களில் பதினான்கு பாடல்கள் வேந்தர் வேளிரிடம் மகட்கொடை நேர்வதைப் பேசுகின்றன. இரண்டுபாடல்கள் வீரர் வேளிர் மகள்களை விழைவதாக அமைகின்றன. ஒருபாடல் வேந்தர் கிழாரின் மகளை வேண்டுவதாக அமைந்துள்ளது. இரண்டு பாடல்கள் நலிந்த வேந்தரின் பெண்களை வேந்தர் கேட்பதாக அமைந்துள்ளன.

வேளிர், கிழார், நலிந்த வேந்தர் யாரும் வேந்தருக்கு மகிழ்ச்சியுடன் பெண் கொடுக்கவில்லை. வேளிர் வேந்தரை எதிர்க்கும் திறனுடைய வீரன் அல்லது குறுநில மன்னனுக்கே பெண் கொடுக்கத் தயாராக இருந்தனர். வேந்தர் தரத் தயாராக இருந்த பரிசப்பொருளை வேளிர் பொருட்படுத்த வில்லை.

வேந்தர் விளைநிலங்களையும், ஊரையும் பயனற்றுப் போகுமாறு அழிக்கத் தயங்கவில்லை. பொதுமக்களின் துன்பம், அழிவு பற்றி வேந்தர் கவலைப்பட வில்லை. தனது மேன்மையையும், முதன்மையையும் நிலைநாட்டவே பெண்கேட்டுப் போர் செய்தமை தெரிகிறது.

முடிவுரை:

பண்டைத் தமிழகத்தில் வேந்தர், வேளிர், என்னும் இருபிரிவினர் இடையே அதிகாரப் போட்டி இருந்தது. வேந்தர் தமக்குள்ளும் போரிட்டு ஒருவரை ஒருவர் அழித்துக் கொண்டனர். கிழாரையும் ஒடுக்கினர். வேளிர் தமக்குள்ளே போரிட்டமைக்குச் சான்றில்லை. வேளிர், கிழார் இருவரும் வேளாண்மையில் ஈடுபட்டவர்; அவருள்ளும் சண்டை இல்லை. இந்த இருபது பாடல்களையும் பெண்ணிய நோக்கிலும், சமூகவியல் நோக்கிலும் ஆராய்வது இன்னும் பிற உண்மைகளைப் புலப்படுத்தும்.

References

Naaraayaṇacaami Aiyar, A. *(2007)*. Naṟṟiṇai. Chennai: Saiva Siddhānta Nūṟpatippuk Kaḻagam.

Turaisamippiḷḷai, Au. Su. (2007). *Puṟanaaṉuuṟu* (paakam. 1). Chennai: Saiva Siddhānta Nūṟpatippuk Kaḻagam.

Turaisamippiḷḷai, Au. Su. (2007). *Puṟanaaṉuuṟu* (paakam. 2). Chennai: Saiva Siddhānta Nūṟpatippuk Kaḻagam.

Veṅkadasāmi Naaṭṭaar, Na. Mu., & Veṅkaṭaacalam Piḷḷai, Raa. (2007). *Akanaaṉuuṟu: Maṇimidai pavaḷam*. Chennai: Saiva Siddhānta Nūṟpatippuk Kaḻagam.